

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16365 van 25 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN DE COTTE loco advocaat M. M. TEYMOURI en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
- 1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 april 2004, verklaart er zich op 18 maart 2008 een tweede maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers tweede asielaanvraag bij beslissing van 7 mei 2008, verstuurd op 9 mei 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. Op 20 april 2004 diende u een eerste asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd op 7 februari 2007 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, omwille van het bestaan van ernstige twijfels omtrent uw nationaliteit. Op 10 juli 2007 werd uw beroep tegen deze beslissing door de Vaste Beroepscommissie geweigerd. Op 18 maart 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een taskara voor, alsook de kopies van de taskara's van drie vrienden van uw vader en een brief van een vriend van uw vader die getuigt van uw problemen in Afghanistan.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

- 1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
  - de neergelegde documenten kunnen de appreciatie van de Commissaris-generaal naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag, waarbij zijn asielmotieven en afkomst als frauduleus werden beoordeeld, niet wijzigen.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel alsmede van artikel 1 § A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker merkt op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de behandeling van zijn tweede asielaanvraag geen onderzoek heeft gedaan om de authenticiteit van de documenten die hij ter staving van zijn afkomst uit Afghanistan voorlegt na te gaan. Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij zijn taskara voorlegt ter staving van zijn afkomst uit Afghanistan en dat dit document de twijfels omtrent zijn afkomst uit Afghanistan kan weerleggen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing geenszins rekening heeft gehouden met de problemen die hij in Afghanistan heeft. Tenslotte voegt verzoeker toe dat hij maar 17 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij door zijn lange illegale verblijf in Iran, niets kon vertellen over Afghanistan.

- 2.1.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (R.v.St., nr. 167.416, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.
- 2.1.3. De Raad stelt vast dat de beslissing in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verzoekers gebrekkige kennis over Afghanistan omschrijft waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers Afghaanse afkomst en de aangehaalde problemen aldaar. Wat betreft het feit dat verzoeker slechts 17 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij door zijn lange illegale verblijf in Iran niets kon vertellen over Afghanistan dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. Deze beslissing was het voorwerp van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen en heeft bijgevolg kracht van gewijsde. De erin vastgestelde motieven kunnen aldus niet meer worden betwist. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde elementen.
4. In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag legt hij een taskara, alsook kopieën van de taskara's van drie vrienden van zijn vader en een brief van een vriend van zijn vader die getuigt over zijn problemen in Afghanistan neer. Zoals hoger reeds gesteld kon verzoeker op basis van zijn gebrekkige kennis van Afghanistan zijn beweerde afkomst niet aannemelijk maken en kon er bijgevolg eveneens geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoeker in Afghanistan. Indien een eerste asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies hetzelfde baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat verzoekers twijfelachtige afkomst en vrees voor vervolging opeens wel geloofwaardig zou zijn geworden. Daar waar verzoeker meent dat de Commissaris-generaal zelf de nodige opzoeken had dienen te maken, merkt de Raad op dat de bewijslast in de eerste plaats bij de kandidaat-vluchteling ligt die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn beweringen en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Bovendien dient verzoeker er op te worden gewezen dat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens nagaat die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij een eerdere asielaanvraag. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een tweede asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van de eerste asielaanvraag bekend waren (R.v.St., nr. 129.650 van 24 maart 2004). Daarenboven dient om enige bewijskracht aan een document te ontleen, het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is.
- 2.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker op

het Commissariaat-generaal werd gehoord, hij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
- 2.2.1. In een tweede middel roept verzoeker een schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat het feit dat hij afkomstig is uit Afghanistan niet kan worden betwist. Nogmaals meent verzoeker dat de bestreden beslissing nagelaten heeft de authenticiteit van de door verzoeker voorgelegde taskara te onderzoeken. Verzoeker meent dat mensen uit Afghanistan niet kunnen worden teruggestuurd omwille van de onveilige situatie daar.
2. De Raad besluit dat de Commissaris-generaal op afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Afghanistan. Gezien verzoeker zijn afkomst niet aannemelijk maakt, kan hij zich uiteraard niet beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de algemene onveiligheidssituatie ter plaatse. Het is aan verzoeker om in de eerste plaats zijn afkomst en het hieraan verbonden risico aan te tonen en verzoeker blijft hier in gebreke. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren en bijgevolg ook van zijn huidige nationaliteit is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,   wnd. voorzitter,
   rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DIGNEF,   toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.